

A CORAL POLIFÓNICA DA CONFRARÍA DE PESCADORES "SAN MARTIÑO"

Por: Miguel Besada Costa

A verdade é que sempre presumín de cantar mal. Non sei por qué. Afinar afino . . . normalmente . . . E no coro trato de facer o que me manda a directora. Se o consigo xa é bastante. ¡A que vai resultar que para cantar nun coro é máis importante facer o que che

manda a directora que ter nacido cunhas grandes calidades para o canto ¡. Bueno, a verdade é que todo axuda, claro, pero . . . se todos no coro facemos o que manda a directora somos un bo coro. Senón, ¿ Para que había de facer falla unha directora ?

Perdón, todo o que antecede é unha reflexión que moitas veces me fago para convencerme a min mesmo non sei de que.

En efecto, canto nun coro. Un coro ó que lle quero moito e que ten unha directora. Unha boa directora. Unha xove gran muller que vai camiño de facer de nós un gran coro.

No ano 1968 nace a "Coral Polifónica de la Confraría de Pescadores de El Grove" precisamente no seno da entidade mariñeira meca. Xa fai 33 anos.

O coro naceu sen min, pero con outros 35 compoñentes dirixidos polo Rdo. Jose Franco Santos, xove sacerdote coadxutor da nosa parroquia, gran afeccionado á música, decidido e emprendedor que pasou por alto iso de que <no Grove non hai proxecto bo que vaia arriba>, (pensamento que sigue vixente).

Claro que aquí xa se cantaba antes. Na taberna. Nas comparsas do entroido. Nas romarías . . . En realidade os pobos veciños consideraban ó Grove como o lugar onde se cantaba máis e mellor da Ría. O berce do canto. D. José só tivo que darlle seriedade ó asunto. Cantar nun coro é máis serio que cantar na taberna. E, polo menos, tan divertido.

Os veciños ilusionáronse axiña coa flamante agrupación que se dedicaba a deixar alto o pavillón cantando en Cambados, Ribeira, Portonovo, . . ., na Voz de Vigo (o que significaba ser escoitados en toda Galicia e no norte de Portugal) . . . e no Grove, naturalmente. No Grove todo o mundo era " Fan " da Coral. En poucos meses foron 50. Eu aínda non era un deles.

Paralelamente D. José creou un orfeón de nenos do refén nacido Colexio Rosalía de Castro que participou en varios certames de coros escolares ganando en moitas ocasións. No colexio están os trofeos, testemuñas do que digo.

No ano 1975 un trágico accidente de tráfico acabou coa vida de D. José ós 33 anos. Todo o Grove e toda a comarca chorou tan grande perda. Os coros quedaron orfos.

D. Edmundo Noya Mougán, o noso párroco naquel momento non quixo que a obra de D. José morrera e votou man da coral. Pasou a ser Coro Parroquial. As múltiples ocupacións de D. Edmundo (Arcipreste do Salnés,

Vicario Episcopal da provincia, ademais das propias da parroquia . . .) non lle permitían dedicarlle ós ensaios o tempo que requiría unha coral que pretendera actuar como o viña facendo anteriormente, pero seguiu solemnizando as grandes festas da nosa e dalgunha parroquia veciña.

Eu escoitaba dende abaixo. ¡ Moito me gustaban as Misas cantadas pola coral! . Así 15 anos.

No 1990 D. Edmundo foi trasladado á parroquia de Santa María de Pontevedra. Unha nova etapa xurdía baixo a dirección de D. Carlos Otero Padín, músico de recoñecida solvencia. Co nome de “ Coral Polifónica San Martín”

E senón ó tempo . . . seguro que o demostra acadando mesteres máis altos.

En 1998 cumprimos 30 anos e celebramos o evento por todo o alto. Entón volvemos a integrarnos na Confraría de Pescadores. Agora chamámonos: “ Coral Polifónica da Cofradía de Pescadores San Martiño ”.

Nos últimos anos fomos crescendo en número de compoñentes, en calidade e en actividades. Facemos varios concertos anuais. Polo Nadal, polas Letras Galegas e nas festas da Nosa Señora do Carmín son fixos e sempre aparecen outros organizados polo Concello. Frecuentemente acudimos

redactáronse uns estatutos, nomeouse a primeira Xunta directiva, ampliouse o repertorio e o campo de actuacións . . . eramos 40. E digo eramos porque agora si que eu era un deles. O novo director invitoume a entrar. Para min foi un gran orgullo. ¡ Cantaba e non me mandaban calar ! Sería que non o facía tan mal como viña pensando.

Actuacións na TV, na Catedral de Santiago, no García Barbón da Caixavigo . . .

En 1996 D. Carlos Otero deixa a Coral e chega Josefa, Dona Josefa María Dorado Soto, pero como é moi xove . . . é Josefa. Xa dixeran ó principio que é unha xove gran muller.

a diversas localidades chamados por outras corais que despois nos devolven a visita e cantan no Grove. Un dos desprazamentos do ano pasado foi a Barcelona e a algunha localidade da súa provincia.

Este ano puxemos en marcha un coro infantil. Agora tentamos gravar un disco. O noso primeiro disco. ¡Que ilusión!

Penso que estamos colaborando dabondo en traer cultura ó Grove, ¿ non?